

Азъ съмъ моминската сълза,
Азъ съмъ просто радость,
Мене всѣкой ме обича —
Мириша на младость.

Едно само ме е грижа,
Едно азъ ридая,
Гдѣто рано прѣзъ май мѣсець
Губя цвѣтъ, не трая.

с. Кр. Бунаръ

К. Поповъ.

Заешко училище.

Прѣзъ мѣсець януарий едно младо зайче постѣпило въ заешкото училище. Още щомъ влѣзло въ класната стая, цѣло затреперало отъ страхъ и не знаеяло що да прави. „Нѣма по-страшно нѣщо отъ училището“ си казвало то.

Въ отдѣлението имало всичко 12 зайченца. Едни седѣли на чиноветѣ съ книжка въ ржцѣ, други пишели краснописание, трети рисували, а четвърти гризѣли зелени листа.

Дошелъ учительтъ. Всички станали на крака и пакъ насѣдали по чиноветѣ. Слѣдъ малко учительтъ почналъ да изпитва ученицитѣ си единъ по единъ, а тѣ затреперали отъ страхъ и чакали реда си.

— Да стане *бързоногата сърна!* — извикалъ най-напрѣдъ учетельтъ.

Веднага едно пѣргаво зайче станало отъ мѣстото и се приближило къмъ учителя. Той му по-